

накратко въ що се състои работата: Щомъ се свърши войната и азъ се демобилизирахъ и веднага сиромашията и неволята, стари и неразлжчни мои спжтници, похлопаха на вратата ми. Въ София не можеше да се живѣе. Вънъ отъ това искахъ да си почина, да отдъхна при други хора и на други мѣста. Азъ се сгодихъ, както може би си се научилъ и нѣмаше кжде да отида, освенъ тука, при годеницата. Тя е отъ Добричъ и сега е учителка въ тукашната непълна гимназия.

Разбира се, всичко това е хубаво, но се приружава съ твърде голѣми неудобства. Нашето село (Чифуткьой) пострада твърде много отъ войната — голѣма частъ отъ селото изгорѣ, хората бѣха отвлечени. Братята ми, които се завърнаха, напуснаха земедѣлието и сега се разпръснаха по разни мѣста. Така че азъ нѣмаше кжде другаде да се приютя, освенъ въ дома на годеницата си. Родителитѣ ѝ не сж богати, хора отъ срѣдня ржка, съ всички стари добродетели, които сега сж тъй рѣдки. Но затова пъкъ тѣ иматъ свои възгледи за живота и за хората, които не може да се пренебрѣгватъ . . .

Ето защо, една работа трѣбва да се намѣри тукъ и то въ най-непродължително време. Инакъ всичко пропада и азъ съмъ изгубенъ.

Дохожда ми на умъ единъ старъ проектъ още отъ 1914 г. и сега се залавямъ за него, като за спасителенъ якоръ. Нали знаешъ, че пакъ съ твое посрѣдничество г. Чакаловъ ми бѣше далъ работа въ